

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ

● **ΝΟΝΑΣ ΜΟΛΕΣΚΗ**

«Το φιλί της γυναίκας αράχνης» Του Manuel Puig, από το «Ενα»

Μετάφραση: Μαρία Καρσερά
Σκηνοθεσία: Αντρέας Χριστοδουλίδης
Σκηνικά - κόστούμια: Γκλυν Χιουζ
Φωτιστής: Peter Tavy
Μακιγιάζ: Μαίρη Λύρα
Παίζουν: Γιάννης Λαμπρόπουλος, Κωνσταντίνος Ζαμπάρας, Ελένα Παπαδοπούλου, Παντελής Παντελή, Χάρης Πισίας, Ιωάννα Σιαφκάλη, Αντρέας Μουσουλιώτης.

Ο ΑΝΤΡΕΑΣ Χριστοδουλίδης έχει ένα χαρακτηριστικό — πάντα με απόλυτη αποφασιστικότητα απλώνει το χέρι του στα έργα που του αρέσουν. Οσο δύσκολα, περίπλοκα, «ακατάλληλα» και να είναι φτάνει να του αρέσουν. Είχαμε δει πως μερικές φορές η διαφορά μεταξύ των απαιτήσεων του έργου και των δυνατοτήτων του θιάσου ήταν πράγματι μεγάλη. Τότε ο Α. Χριστοδουλίδης είχε κατηγορηθεί για την «απρονοησία» του και τον κακό υπολογισμό των δυνάμεών του. Παρ' όλο που προσωπικά πάντα εκτιμούσα την τόλμη του, μετρούσε το αποτέλεσμα.

ΝΑ ΟΜΩΣ μια παράσταση που η τόλμη του έχει δικαιωθεί και αμειφθεί και το αποτέλεσμα είναι εξαιρετικό. Στη διάρκεια της παράστασης του έργου του Manuel Puig «Το φιλί της γυναίκας - αράχνης» το ερώτημα «Πώς τόλμησε να το κάνει;» συνοδευόταν με το ερώτημα «Πώς κατάφερε να το κάνει;» Πώς τόλμησε να μεταφέρει όλη αυτή την κινηματογραφική συμβατικότητα στη μικρή αίθουσα του «Ενα»; Πώς κατάφερε να υλοποιήσει μπροστά μας τα οράματα των ηρώων του; Χωρίς καθόλου ραφές οι ρεαλιστικές και οι φανταστικές σκηνές ενώνονται στην παράσταση σε μια μεγάλη, γενική, πλατειά κίνηση. Όλα λειτουργήσαν — ο φωτισμός (πολύ ωραίος!), τα σκηνικά, τα κοστούμια, το μακιγιάζ, η ισορροπία της σκηνικής κίνησης μεταξύ των ηρώων και των οπτασιών τους.

ΒΕΒΑΙΩΣ τον σκηνοθέτη τον βοήθησε και η τύχη. Ενώ σκεφτόταν γι' αυτό το έργο από την περασμένη σαιζόν και το είχε ήδη ανακοινώσει, η τύχη έκανε να μπει στο θίασο του «Ενα» ο Γιάννης Λαμπρόπουλος. Ο ηθοποιός έπαιξε καταπληκτικά. Πρωτοεμφανιζόμενος στην κυρίαρχη σκηνή, στον ρόλο του Μολίνα έπρεπε να αυτοσυστηθεί σαν ηθοποιός, να αποκαλύψει την ταυτότητά του ήρωα του και αμέσως με μια θεατρική σοκοθεραπεία να αναγκάσει το κοινό να ξεπεράσει τις προκαταλήψεις του, να προτείνει μια φυσική και μετρημένη πλαστική, να δώσει ένα τόσο παραστατικό λόγο που να πλάθει τις φαντασιώσεις του. Η δεξιοτε-

**Μια σκηνή από τις δοκιμές του έργου
«Το φιλί της γυναίκας αράχνης».**

χνία του στο εξωτερικό και η αλήθεια στο εσωτερικό του παίξιμο προκαλεί και σε μας διπλή, παράλληλη αντίδραση — ταυτόχρονα θαυμάζουμε την επαγγελματική τεχνική του ηθοποιού και πλημμυρίζουμε από την συγκινημένη συμπόνοια προς τον ήρωά του.

Η ΜΟΡΦΗ του Μολίνα υποστηρίζεται πολύ στην παράσταση από τις έντεχνα στυλιζαρισμένες εικονογραφήσεις των διηγήσεων του και πρώτ' απ' όλα με την εξαιρετική Λένη και γυναίκα - αράχνη στην ερμηνεία της Ιωάννας Σιαφκάλη. Η ηθοποιός πραγματικά ενσάρκωσε το φτηνό ρομαντισμό των ταινιών του Μολίνα. Η Λένη της μοιάζει με κείνα τα μπιζού που χρησιμοποιούνται στο θέατρο — χτυπητά ψεύτικα και υπερβολικά ωραία. Το τραγούδι της Λιλί Μαρλέν — μια αληθινά ηρωική πράξη εκ μέρους της κυρίας Σιαφκάλη.

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ζαμπάρας κρατεί τη δική του γραμμή στην παράσταση σταθερά και πειστικά. Το βασανισμένο του κορμί στην αγκαλιά του Μολίνα θυμίζει το κορμί του Χριστού μετά την καθήλωση. Αποδεικνύει με την μορφή του Βάλεντιν όπως και ο Λαμπρόπουλος με την μορφή του Μολίνα πως ο κάθε άνθρωπος είναι γερά πιασμένος στα δίκτυα που βγαίνουν από το ίδιο το κορμί του, σαν της γυναίκας - αράχνης.

ΗΤΑΝ τυχερή συγκυρία που το όραμα του Α. Χριστοδουλίδη ωρίμασε και συνέπεσε με τον ερχομό στην Κύπρο των δυο Ελλαδιδών ηθοποιών.